

[PASIGĘBA *sb m*

Pierwsze a jasne.

pl N pasigębowie. ◇ G pasigęb(o)w.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Człowiek, który szuka okazji (zwłaszcza za pomocą pochlebstwa) do otrzymania poczęstunku: OTo fye ma pan z pilnością ftárác/ aby rozeznał ktorzyby prawdziwi przyiaciele iego byli/ á ktorzy nie z chući/ iedno aby fye náiedli á nápili/ obyczáiem pásigębow miłuią LorichKosz 46v (Linde), 79v (Linde).

Szereg: »pasigęba a pochlebnik« [szyk zmienny]: tákowi nie są prawdziwi przyiaciele/ ale pochlebnicy á pásigębowie/ kthorych poki dobrze karmifz/ przychylnić będą/ będą cie chwalić y w tobie sie kochác LorichKosz 47v (Linde), 113.

Synonim: passobrzuch.

KW